

John Moscus

The Spiritual Meadow

Pratum Spirituale (Λειμών)

J. Migne: *Patrologiæ cursus completus: seu, Bibliotheca universalis, Patrologia Graeca*, Vol. 87. pp.2844-3116, sections 21, 99, 107, 133, 155.

CAPUT XXI.

Mors anachoretæ et ejus interfectoris

Abbas Gerontius præpositus monasterii sancti Patris nostri Euthymii narravit mihi et Sophista Siphronio, dicens: Tres simul eramus trans mare Mortuum; ambulantesque nobis in montem, anachoreta quidam alius circa maris ripam deambulabat. Contigit autem Saracenos (2) transire per loca illa et occurrere ipsi; cum ergo præterissent illum, reversus unus ex eis anachoretæ caput abscidit, nobis de longinquo spectantibus; jam enim conscenderamus montem. Cum vero lacrymaremur tristes propter anachoretæ casum, repente cernimus avem supernæ venientem, raptum Saracenum in sublime tulisse, atque inde in terram illum dimisisse, ex eoque lapsu Saracenum interiisse.

Ὁ ἀββῆς Γερόντιος ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Εὐθυμίου διηγήσατό μοι ⁹⁰ λέγων, ὅτι Τρεῖς ἡμεῖθα βοσκὸι πέραν τῆς Νεκρῆς Θαλάσσης, ὡς ἐπὶ Βησιμούντα. Καὶ περιπατούμενοι ἡμῶν εἰς τὸ ὄρος, ἄλλος βοσκὸς κάτωθεν ἡμῶν περὶ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης περιπάτει. Συνέβη δὲ ἀπαντῆσαι αὐτῷ Σαρακηνὸς (h) διερχομένους τοὺς τόπους ἐκείνους. Ὡς οὖν ἀντιπαρήλθον αὐτὸν, ὑποστρέψας εἰς τὸν Σαρακηνὸν ἀπεκεράλισεν τὸν ἀναχωρητὴν, ἡμῶν θεωροῦντων ἀπὸ μακρόθεν. Ἡμεῖθα γὰρ ἡμεῖς εἰς τὸ ὄρος. Δακρυόσαντων δὲ ἡμῶν διὰ τὴν ἀναχωρητὴν, ἰδοὺ ἄφνω ὄρνεον ἐλθὼν ἐπάνω τοῦ Σαρακηνοῦ, καὶ ἀρπάξαν ⁹¹ ἀνέφεραν ἐπὶ τὸ ματέωρον (i), καὶ ἐξαφῆξαν αὐτὸν ἐπὶ τὴν γῆν, ὅπου καὶ μίλος γέγονεν ὁ Σαρακηνός.

CAPUT XCIX.

Vita Antonii senis monasterii in Scopulo.

Διηγήσαντο ἡμῖν οἱ τῆς αὐτῆς μονῆς Πατέρες, **C** ὅτι Πρὸ τούτων τῶν χρόνων, ἐγένετο ἐνταυθα τις γέρον ὀνόματι Ἰανθός. Ὁς ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ αὐτοῦ ἀπῆει ἐπὶ τὸν Κουτίαν. Ἐν μισθῷ οὖν ὡς ἦν εἰς τὴν ἔρημον, ἰδοὺ Σαρακηνοὶ ἐλθόντες εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἰδόντες τὸν γέροντα, εἰς ἐξ αὐτῶν γυμνώσας τὸ ξίφος αὐτοῦ, ἤρχετο πρὸς τὸν γέροντα, θέλων φανεῦσαι αὐτόν. Ὁ δὲ γέρον θεασάμενος τὸν Σαρακηνὸν ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τὸ θέλημά σου γενέσθω. Καὶ εὐθέως ἠνοίχθη ἡ γῆ, καὶ κατέπιεν τὸν Σαρακηνόν. Ὁ δὲ γέρον ἐσώθη· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μονὴν δεξιῶν τὸν Θεόν.

Narraverunt nobis Patres ejusdem monasterii sancti Patris nostri Theodosii, dicentes: Ante hos annos defunctus est hic senex quidam, Antonius nomine. Is in vita sua maxime jejunii operam dans, profectus est in locum qui Cotulas dicitur. Quadam ergo die cum esset in eremo, ecce Saraceni (25) in partes illas venientes viderunt senem, unusque ex eis educto gladio venit contra senem, volens necare illum. Senex autem ut vidit Saracenum contra se venientem, intuens in cœlum, ait: Domine Jesu Christe, voluntas tua fiat. Siatimque aperta est terra, et absorbit Saracenum illum, senexque salvatus est, et glorificans Deum in monasterium ingressus est.

CAPUT CVII.

Vita abbatis Gerasimi.

Ὡς ἀπὸ μιλίου ἐνὸς τοῦ ἁγίου Ἰορδάνου τοῦ ποταμοῦ λαύρα ἐστὶ τοῦ ἁγίου ἀββῆ Γερασίμου λεγομένη. Ἐν αὐτῇ τῇ λαύρᾳ παραβαλοῦσιν ἡμῖν διηγήσαντο οἱ ἐκεῖ καθεζόμενοι Πατέρες περὶ τοῦ ἁγίου τούτου, ὅτι περιπατοῦντι ἐν μισθῷ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ἁγίου Ἰορδάνου, ὑπήντησεν αὐτῷ λέων πάνυ ὠρυόμενος ἐκ τοῦ ποδὸς αὐτοῦ. Εἶχεν γὰρ ἀπὸ καλάμου σκόλοπα ἐμπαγίντα αὐτῷ, καὶ ὡς ἐκ τούτου ὀγκωθῆναι αὐτοῦ τὴν πόδα, καὶ πλήρη πύου γενέσθαι. Ὡς οὖν ἐθιώρησεν ὁ λέων τὸν γέροντα, ἤλθεν πρὸς αὐτόν, καὶ ἐπεδείκνυεν αὐτῷ τὴν πεπληγμένον πόδα ἐκ τοῦ ἐμπαγίντος αὐτῷ σκόλοπος, κλαίον τρόπου ἐκ τοῦ ἐμπαγίντος αὐτῷ σκόλοπος, κλαίον τρόπου τινά, καὶ δούμενος τῆς παρ' αὐτοῦ θεραπείας τυχεῖν.

Uno fere milliario distat a Jordane monasterium, quod abbas Gerasimi dicitur. In hoc monasterium advenientibus nobis narraverunt qui illic morabantur senes de abbate Gerasimo, quod die quadam ambulans **D**uper Jordanis ripam, obvium habuit leonem valde rugientem, suspensio pede, cui infixus erat ex calamo aculeus, adeo ut ex hoc pes ipse intumisset, et sanie plenus effectus esset. Cum igitur vidisset leo senem, ostendebat illi vulneratum et infixum aculeo pedem, flens quodammodo et obsecrans ut illi curam adhiberet. Cum ergo vidisset eum senex tali necessitate cōstrictum, sedens apprehendit ejus pedem, aperiensque vulnus eduxit aculeum infixum, cum magna pu-

trudinis copia, diligenterque depurgato vulnere, et panno alligato, dimisit eum. Leo autem cum se curatum vidisset, noluit senem deserere, sed ut clarus discipulus, quocumque pergeret, magistrum sequebatur, ita ut admiraretur senex tantam feræ gratitudinem. Igitur ex tunc senex nutrebat eum, mittens aut illum panem et infusa legumina.

γέροντα τὴν τοσαύτην εὐγνωμοσύνην τοῦ θηρίου· καὶ αὐτῷ ἄρτον καὶ βρεκτὰ ὑπερία.

Habebat autem ipsum monasterium asinum unum, ad ferendam equam pro necessitate fratrum de Jordane. Consuetudinem autem fecerat senex, ut curam pascendi asini leo haberet. Itaque abiens cum illo juxta Jordanis ripas, pascentem observabat. Quadam autem die dum pasceretur asinus, leo se ab illo longiuscule avertit; cum ecce camelarius ex Arabia veniens, inventum asinum accepit, et secum duxit. Leo vero, amisso asino, rediit in monasterium tristis valde, et dejecta facie ac cervice, ad abbatem suum. Abbas igitur Gerasimus putavit quod asinum comedisset leo, et ait illi: Ubi est asinus? Ille vero quasi homo stabat tacens, et deorsum aspiciens. Dicit ei senex: Comedisti eum; et benedictus Dominus. Quid faciebat asinus, amodo facies tu. Ex tunc igitur leo, jubente senex, portabat canthelium (25) carentem amphoras quatuor, ferebatque aquam in monasterium.

Die vero quadam venit miles quidam ad senem benedictionis gratia. Qui cum videret leonem bajulantem aquam, didicissetque causam, misertus est ejus, proferensque tria numismata dedit senibus, ut emerent asinum ad ipsius aquæ ministerium, et liberarent ea necessitate leonem. Brevi autem transacto tempore, postquam liberatus a labore fuerat, camelarius ille, qui asinum abstulerat, veniebat ferens triticum, ut vendicaret illud in sancta civitate, habens et asinum totum. Et cum transisset Jordanem, accidit ut occurreret leoni; quo viso, dimisit camelus, et fugit. Leo autem, cognito asino, cucurrit ad eum, et cre, ut solebat, ejus capistrum mordens, traxit eum cum tribus camelis, et gaudens simul et rugiens, quod perditum asellum reperisset, venit ad senem. Senex vero, qui prius putabat quod asinum leo comedisset, tunc vero didicit quia insidias passus fuisset leo. Imposuit autem nomen leoni Jordanem. Egil itaque leo in monasterio cum fratribus plus quam quinque annos, nunquam recedens a senex.

Cum autem migrasset ad Dominum abbas Gerasimus, et a Patribus sepultus esset, per dispensationem Dei leo tunc in monasterio inventus non est. Post modicum vero venit leo in monasterium, et querebat senem suum. Abbas autem Sabbatius Cilius, qui et discipulus fuerat abbatis Gerasimi, viso illo, dixit ei: Jordane, senex noster dimisit nos orphanos, et migravit ad Dominum; sed accipe, et comede. Leo autem comedere volebat, sed jngiter hac atque illuc se vertens circumspiciebat, querens videre senem suum,

ἢ; δὲ εἶδεν αὐτὸν ὁ γέρον ἐν τοιαύτῃ ἀνάγκῃ, καθίσας, καὶ λαβόμενος αὐτοῦ τοῦ ποδὸς, καὶ ἀνατεμένων αὐτὸν, ἐξέβαλε τὸν κάλαμον μετὰ πολλῶν ὑγρῶν, καὶ καλῶς περικαθάρισας τὸ τραῦμα, καὶ ὀψάσας τὸν πόδα παννίῳ, ἀπύλωσεν. Ὁ δὲ λέων θεραπευθεὶς οὐκ ἔτι εἶσεν τὸν γέροντα, ἀλλ' ὡς γνήσιος μαθητῆς ὅπου ὁ ἄν ἀπήρχετο ἠκολούθει αὐτῷ ὥστε θαυμάζειν τὸν λοιπὸν ἀπὸ τότε ὁ γέρον ἐτραφεν αὐτὸν, βάλλων

Εἶχαν δὲ ἡ λαύρα ὄνον δι' ὕδωρ εἰς τὴν χρεῖαν τῶν γερόντων. Ἐκ γὰρ τοῦ ἁγίου τοῦ Ἰορδάνου πίνουσι ὕδωρ. Ἀπέχει δὲ ἐκ τῆς λαύρας ὁ ποταμὸς, μίλιον ἕν. Συνήθειαν οὖν εἶχον οἱ Πατέρες διδοῖναι τῷ λέοντι τὸν ὄνον, ἵνα βρώσῃ αὐτὸν παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ἁγίου Ἰορδάνου. Ἐν μιᾷ οὖν βοσκόμενος ὁ ὄνος ὑπὸ τοῦ λέοντος, ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ οὐκ ὀλίγον διάστημα· καὶ ἰδοὺ καμηλάριοι ἐρχόμενοι ἀπὸ Ἀραβίας, καὶ εὐρόντες τὸν ὄνον, λαβόντες αὐτὸν ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια. Ὁ δὲ λέων ἀπολέσας τὸν ὄνον, ἦλθεν εἰς τὴν λαύραν πάνυ στυγρῶς καὶ κατηφῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν Γεράσιμον. Ἐνόμιζεν οὖν ὁ ἀδελφός, ὅτι ἐφαγεν τὸν ὄνον ὁ λέων· καὶ λέγει αὐτῷ· Ποῦ ὁ ὄνος; Ὁ δὲ ὡς περ ἀνθρώπος εἰστήκει σιωπῶν, καὶ κάτω νεύων. Λέγει αὐτῷ ὁ γέρον· Ἐφαγες αὐτόν; εὐλόγητός Κύριος. Εἴ τι ἐποίησε ὁ ὄνος, ἀπ' ἄρτι σὺ μέλλεις ποιεῖν. Ἀπὸ τότε οὖν ὁ λέων κλειύσαντος τοῦ γέροντος ἐβάσταζεν τὸ κανθῆλιον κερῆματα τέσσαρα ἔχον, καὶ ἐφαρεν τὸ ὕδωρ.

Ἦλθεν οὖν ἐν μιᾷ στρατιότης εὐξασθαι πρὸς τὸν γέροντα, καὶ ἰδὼν τὸν λέοντα τὸ ὕδωρ βαστάζοντα, καὶ μαθὼν τὴν αἰτίαν, ἠλέησεν αὐτόν. Καὶ ἐκβαλὼν τρία νομίσματα ἔδωκε τοῖς γέρονσι, ἵνα ἀγοράσωσιν ὄνον εἰς τὴν χρεῖαν τοῦ ὕδατος, καὶ τὸν λέοντα τῆς τοιαύτης λειτουργίας ἐλευθερώσωσι. Μετὰ οὖν χρόνον τινὰ τοῦ ἐλευθερωθῆναι τὸν λέοντα, ὁ καμηλάριος ὁ τὸν ὄνον λαβὼν, ἤρχετο πάλιν εἶπον πωλῆσαι ἐν τῇ ἀγίᾳ πόλει, ἔχων τὸν ὄνον μεθ' ἑαυτοῦ· καὶ παράσας τὸν ἄγιον Ἰορδάνην κατὰ συγκυρίαν ὑπεντήθη τῷ λέοντι. Καὶ ἰδὼν αὐτὸν, εἶσεν τὰς καμηλόους, καὶ ἐφυγεν. Ὁ δὲ λέων, γνωρίσας τὸν ὄνον, ἔδραμεν ἐπ' αὐτόν, καὶ τῷ στόματι δακῶν αὐτοῦ, ὡς εἶθεον, τὸ δουλίριον, ἐσυρεν αὐτόν, καὶ τὰς τρεῖς καμηλόους· χαίρων ὁμοῦ καὶ κρᾶζων, ὡς τὸν ὄνον ὃν ἀπόλεσεν, εὐρηκῶς, ἦλθεν πρὸς τὸν γέροντα. Ὁ γὰρ γέρον εἶχεν ὅτι λέων ἐφαγεν τὸν ὄνον. Τότε ἔγνω ὁ γέρον, ὅτι ἐσυκοφαντήθη ὁ λέων. Ἐπέθηκεν δὲ ὄνομα τῷ λέοντι Ἰορδάνην. Ἐποίησεν οὖν μετὰ τοῦ γέροντος ἐν τῇ λαύρᾳ λέων, πενταετὴ χρόνον ἀχώριστος αὐτοῦ πάντοτε ὢν.

Ὅτε δὲ πρὸς Κύριον ἀπεδήμησεν ὁ ἀδελφός Γεράσιμος, καὶ ὑπὸ τῶν Πατρῶν ἐτάφη, κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ ὁ λέων οὐκ εὐρέθη τῇ λαύρᾳ. Μετὰ γοῦν ὀλίγον καιρὸν ἦλθεν ὁ λέων, καὶ ἐζήτησε τὸν γέροντα. Ὁ δὲ μαθητῆς τοῦ γέροντος, καὶ ὁ ἀδελφός Σαββίτιος, ἰδόντες αὐτόν, λέγουσιν αὐτῷ, Ἰορδάνην, ὁ γέρον ἡμῶν ἀφῆκεν ἡμᾶς ὀρφανούς, καὶ πρὸς Κύριον ἀπεδήμησεν, ἀλλὰ δεῦρο, φάγε. Ὁ δὲ λέων φαγεῖν οὐκ ἤθελεν, ἀλλὰ συνεχῶς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ τῆδε κἀκεῖσε ὑπέστρεφεν, τοῦ εἶδεν τὸν γέροντα αὐτοῦ, ὀρούμενος

μεγάλα, καὶ μὴ φέρων αὐτοῦ τὴν ἀπόλειψιν. Ὁ δὲ ἄββας Σαββάτιος ἰδόντες αὐτὸν, καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες τριβούντες τὸν νῶτον αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Ἀπῆλθεν ὁ γέροντος πρὸς Κύριον, ἕσας ἡμᾶς· καὶ ταῦτα αὐτῶν λεγόντων οὐκ ἠδύναντο ἐκ τῶν βοῶν οὐδὲ ἐκ τῶν ὀδύρων παῦσαι αὐτόν. Ἄλλ' ὅσον αὐτὸν ἰδόντων διὰ λόγων θεραπεύειν, καὶ μεταβάλλειν, τοσοῦτον ὠρυσόμενος αὐτὸς· μάλλον καὶ μάλλον διετέλει, καὶ βοαῖς μείζονας ἐπέχρητο τὸν θρόνον ἐπαύξων, καὶ δεικνύων διὰ τῶν φωνῶν καὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὴν λύπην ἣν εἶχεν μὴ βλέπων τὴν γέροντα. Τότε λέγει αὐτῷ ὁ ἄββας Σαββάτιος· Δεῦρο μετ' ἐμοῦ, ἐφ' ὅσον οὐ πιστεύεις ἡμῖν. Καὶ δεικνύουσι σοι ὅπου κεῖται ὁ γέροντος ἡμῶν· καὶ λαθὼν αὐτὸν ἀπήνεγκεν, ὅπου ἦσαν θάψαντες αὐτόν. Ἀπεῖχον δὲ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ὡς ἡμισυ μιλίου. Καὶ σταθεὶς ὁ ἄββας Σαββάτιος ἐπάνω τοῦ τάφου τοῦ ἄββας Γερασίμου, λέγει τῷ λέοντι· Ἰδοὺ ὁ γέροντος ἡμῶν· καὶ ἐκλινεν τὰ γόνατα αὐτοῦ ὁ ἄββας Σαββάτιος. Ὡς οὖν εἶδεν ὁ λέων πῶς ἔβαλεν μετανοίας, κρούων τὴν καρπὴν αὐτοῦ σφοδρῶς εἰς τὴν γῆν καὶ ὠρυσόμενος, παραχρῆμα ἀπέθανεν ἐπάνω τοῦ τάφου τοῦ γέροντος.

Τοῦτο δὲ γέγονεν, οὐχ ὡς ψυχὴν λογικὴν ἔχοντος τοῦ λέοντος· ἀλλ' ὡς τοῦ Θεοῦ θέλοντος δοξάζειν τοὺς δοξάζοντας αὐτόν, οὐ μόνον ἐν τῇ ζωῇ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, καὶ δεῖξαι ποῖαν εἶχον τὰ θηρία ὑποταγὴν πρὸς τὸν Ἀδὰμ πρὸ τοῦ αὐτῶν παρακοῦσαι τῆς ἐντολῆς, καὶ τῆς ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς ἐκπεσεῖν.

ac rugitu magno ipsius absentiam se ferre non posse significans. Abbas autem Sabbatius, et senes reliqui fricantes ejus cervicem, dicebant ei : Migravit senex ad Dominum, et dimisit nos. Sed ista dicentes non poterant tamen illius voces et ejulatus mitigare, sed quanto amplius ipsum verbis fovere ac solari se existinabant, tanto ipse magis ejulabat, majorique rugitu utebatur, et lamenta adiciebat, ostendens ex voce, facie, et oculis mœrorum, quem habebat non videns senem. Tunc ait illi abbas Sabbatius : Veni mecum, ex quo non credis nobis, et ostendam tibi ubi positus est senex noster. Sumensque eum, duxit ubi illum sepelierant. Distabat autem ab ecclesia quasi passibus quinque. Et stans abbas Sabbatius supra sepulcrum abbatis Gerasimi, dixit leoni : Ecce hic senex noster sepultus est. Et inclinavit genua sua abbas Sabbatius supra sepulcrum senis. Cum ergo id leo audisset, et vidisset prostratum super tumulum abbatis Sabbatium, et fentem, tunc et ipse prostravit se, percutiens in terram caput suum vehementer, et rugiens; atque ita continuo defunctus est super sepulcrum senis.

Hoc autem totum factum est, non quia animam rationalem habuisse leo putandus sit, sed quod Deus voluerit glorificantes se glorificare, non solum in vita hac, sed etiam post mortem, et monstrare nobis qualem primo homini habuerint subjectionem bestiae, priusquam inobediens esset mandato, et antequam excideret e paradiso deliciarum.

CAPUT CXXXIII.

De sancto monacho, qui Saracenum venatorem per duos dies immobilem reddidit.

Narravit Saracenus gentilis, ex his qui in Clisima morabantur, hæc nobis dicens : Cum abiissem ad montem abbatis Antonii, ut venarer, pergens aspicio monachum in monte sedentem, tenentemque librum, et legentem. Ascendi igitur ad eum volens illum cædere, fortassis autem etiam necare. Cumque ve. issem prope illum, extendit contra me ma-

τὴν δεξιὰν πρὸς με, εἰπὼν, Στῆθι· καὶ ἐποίησα ἄνω δύο νυκθήμερα, μὴ δυναθεὶς ἔπου κινηθῆναι ἀπὸ τοῦ τόπου. Τότε λέγω αὐτῷ· Τὸν Θεόν, ἂν σέβεις, ἀπολύσον με. Ὁ δὲ λέγει μοι· Πορεύου εἰς εἰρήνην. Καὶ οὕτως ἠδυνήθη ἀναχωρῆσαι ἀπὸ τοῦ τόπου, οὗ ἦν.

διηγῆσατο Σαρακηνὸς τις Ἑλλῆν εἰς τὸ Κλίσιμα τοῖς πολιτευομένοις, καὶ ἡμῖν λέγων, ὅτι Ἀπῆλθον ἐπὶ τὸ ἔρος τοῦ ἄββας Ἀντωνίου, ἵνα θηριεύσω. Ὡς οὖν ὑπέγαγον, θεωρῶ εἰς ἔρος μοναχὸν καθήμενον, καὶ κρατῶντα βιβλίον, καὶ ἀναγινώσκοντα. Ἀνῆλθον οὖν πρὸς αὐτόν, σίνας αὐτόν, τάχα δὲ καὶ φονεύσαι. Καὶ ὡς ἤλθον πρὸς αὐτόν, ἐξέτεινε τὴν χεῖρα αὐτοῦ

num suam dexteram, dicens : Sta; egique illic duos dies, et duas noctes nullo modo moveri prævalens ex eo loco, ubi eram. Tunc dixi illi : Per Deum, quem colis, dimitte me. Ille autem dixit mihi : Vade in pace. Et ita recedere potui de loco, in quo eram.

CAPUT CLV.

Relatio abbatis Jordanis de tribus Saracenis qui se invicem interfecerunt.

Dicebat et hoc nobis de abbate Nicolao abbas Jordanes : Narrabat, inquit, senex, quia imperante fidelissimo imperatore Mauritio, quando Namanes Saracenorum nationis dux praedam egit, cum circumirem ego prope Arnonem et Aidonem, aspicio Saracenos tres, habentes secum unum adolescentem valde formosum, annorum ferme viginti, vinctum atque captivum. Ut ergo vidit me adolescens, flere coepit, et orare, ut ab eis illum acciperem. Ego autem Saracenos rogare coepi, ut dimitterent eum. Unus autem illorum Graeco sermone respondit, et ait : Non dimittimus eum. Et ego rursus illis dixi : Accipite me, et huac dimittite, quia fatigationem non sustinet. Ait mihi et ipse rursus : Non dimittimus eum. Dixi eis tertio : Vel pretium pro illo non accipitis? Date mihi illum, et quidquid petieritis, ego afferam vobis. Respondit : Non possumus tibi dare illum ; sacerdoti enim nostro promissimus, quia si quid pulchrum ceperimus, offeremus illud ei, ut ipsum in sacrificium offerat. Sed vade jam ; nam si moram feceris, caput tuum in terram projiciam. Tunc prostratus ego humi dixi : Salvator noster Christe Deus, salvum fac servum tuum. Et continuo tres Saraceni demonio repleti evaginatis gladiis se invicem conciderunt. Assumensque ego adolescentem in speluncam meam, refovi illum, et jam noluit recedere a me ; sed renuntians saeculo, cum septem annos in habitu monastico implexisset, requievit. Erat autem genere Tyrius.

Ἐλεγεν δὲ ἡμῖν καὶ τοῦτο περὶ τοῦ ἀββᾶ Νικολάου ὁ ἀββᾶς Ἰορδάνης, ὅτι διηγήσατο ὁ γέρον, ὅτι· Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ πιστοτάτου ἡμῶν βασιλέως Μαυρικίου, ὅταν Ναμῆς ὁ τῶν Σαρακηνῶν φύλαρχος τὴν πραιῖα πεποίηκεν, ὡς ἐγύρευον πλησίον τοῦ Ἄννωνά καὶ τοῦ Αἰδονά θεωρῶ τρεῖς Σαρακηνούς· ἔχοντας ἓνα νεώτερον εὐειδῆ πᾶν, ὡς ἐτῶν κ' αἰχμαλώτων. Ὡς οὖν εἶδέν με ὁ νεώτερος, ἤρξατο κλαίειν πρὸς με, ἵνα λάβω αὐτὸν ἀπ' αὐτῶν. Ἐγὼ δὲ ἠρξάμην παρακαλεῖν τοὺς Σαρακηνούς, ἵν' ἀπολύσωσιν αὐτόν. Ὁ δὲ εἷς τῶν Σαρακηνῶν ἀπεκρίθη μοι· Ἐλληνιστὶ καὶ λέγει· Οὐκ ἀπολύομεν αὐτόν. Κάθ' ὃ εἶπον πάλιν αὐτοῖς· Λάθετέ με, καὶ τοῦτον ἀπολύετε, ὅτι θλιβῆναι οὐ δύναται. Λέγει μοι καὶ αὐτός· Οὐκ ἀπολύομεν αὐτόν. Εἰ δὲ ἰσχυρὰν οὐκ ἀπολύετε αὐτόν ; Δότε μοι αὐτόν, καὶ ὑπάγων ἐπέτω, καὶ φέρω ὑμῖν εἴτι θέλετε. Λέγει μοι καὶ αὐτός· Οὐ δύναμέθα δοῦναί σοι αὐτόν· ἐπειδὴ τῷ ἱερεῖ ἡμῶν συνεταξάμεθα, ὅτι· Εἶτι καλὸν αἰχμαλωτίζωμεν, προσφερόμεν σοι αὐτό, ἵνα θυσίαν αὐτὸ προσαγάγῃς. Λοιπὸν ὑπάγε σὺ, ἐπεὶ τὴν κεφαλὴν σου ρίπτομεν εἰς τὴν γῆν. Τότε βᾶλλον ἐγὼ μετάνοιαν τῷ Θεῷ, λέγω· Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, Κύριε ὁ Θεός, σῶσον τὸν δοῦλόν σου. Καὶ εὐθέως οἱ τρεῖς Σαρακηνοὶ δαιμονισθέντες, καὶ τὰ ξίφη αὐτῶν ἐγύμνωσαν, καὶ ἀλλήλους κατέκοψαν. Καὶ ἔλαβον τὸν νεώτερον εἰς τὸ σπήλαιόν μου, καὶ οὐκέτι ἠθέλησεν ἀναχωρῆσαι ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἀπετάξατο· καὶ ποιήσας ζ' χρόνους εἰς τὸ μοναχικόν, ἀνέπαυσεν· ἦν δὲ τὸ γένος Τύριος.